

Comentariul poeziei Paradis in destramare scrisa de Lucian Blaga - a doua parte

Viata se stinge treptat Simbolul pacii, al aspiratiei, al zborului, "porumbelul sfantului duh" "trece printre sorii vecini". Ca in vremuri de apocalipsa universul uman este deposedat si de soare, de lumina nu mai avem un soare al nostru si trebuie sa ne multumim cu cei vecini.

Tot ce ar fi putut sa fie descoperit, relevant, insusi izvorul creatiei este secatuit, caci porumbelul sfantului duh "cu pliscul stinge cele din urma lumini". Chiar si nevinovatii ingeri au ramas goi si, pierzandu-si stralucitoarele lor vesminte, noaptea "zgribulind, se culca in fan", ca niste bieti muritori de rand.

Fanul (poate cosit, poate necosit) devine singurul loc de adapost, semn al primitivismului, dar si al renuntarii ingerilor la aura lor de sfintenie.

O lume haotica, la un pas de pieire, se arata privirii cuprinse de spaima

Ceea ce ramane strict personal poetului este, in aceasta creatie, latura pictural-stilistica ingerii, in numar mare, coboara pe pamant - "pe pajisti si pe ogor" si iau locul oamenilor, arand cu plugurile, scotand apa din fantana cunoasterii refuzate, "zgribulind" obositi in fan si putrezind "odata", curand, sub glie, "fiindca nu sunt altceva decat indivizi comuni inaripati" (G. Calinescu).

Peste tot si toate se intinde un vaiet general: "vai mie, vai tie". Imaginea apocaliptica se completeaza cu noi elemente ce sugereaza dezastrul: paianjenii numerosi, care "au umplut apa vie", moartea care duce la putrezirea ingerilor "sub glie", disparitia oricarui semn de viata de pe pamantul care se transforma intr-un tinut sterp, secat de povesti, cu "trupul frant", neinsufletit.

Sentimentul trecerii spre nimic oboseste, striveste orice bucurie.

Dar "Lamentatia nu e efectul despartirii de cadrul cosmic obisnuit, ci al contemplarii unei imagini a lui, din care lipseste elementul esential, lumina care-i conferea dimensiunea adancimii, "aureola sacra" (D. Micu).

Totul se metamorfozeaza, ca si cum acest univers, altadata plin de lumina si de seva, n-ar mai avea nici o afinitate cu izvorul care-l alimenta si ii sporea misterul.

Cel care candva, "numai trup si numai lut", suferea "de prea mult suflet", cel care traia frenetic, cerand muntilor "un trup" pentru a-si descarca "nebunia din plin", iubind "si ochi si flori si buze si morminte" isi descopera acum toate simturile obosite. El traieste spectacolul unei lumi vlaguite, "invinse" fara lupta, alunecand spre o boala fara nume, dar marturisita intr-o alta poezie: "Purtam fara lacrimi/ O boala in strune/ ii mergem de-a pururi/ Spre soare apune" (Cantareti bolnavi).

Imaginea dominanta din "Paradis in destramare" este cea a ruinei, a stingerii treptate, a detenorarii intregii "geografii mitologice". Pana si fortele ordinii cosmice se molipsesc de la alienarea terestra, realizand, sub metafora blagiana, un spectacol de apus de lume, de factura expresionista Aceasta

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

viziune "sporeste tensiunea aspiratiei catre o geometrie a lumii-coral, restaurata in puritatea si perfectiunea ei originara" (I.Pop). Citim, in adancul versurilor, dezechilibrul universului in raport cu trairile interioare ale omului sfasiat de probleme existentiale, incapabil de a trai realitatea, ca ordine cosmica, tanjind insa dupa armonia ei ancestrala.